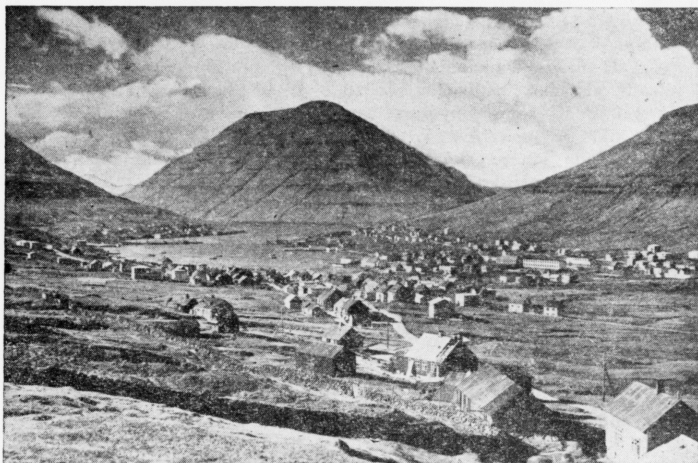

SUMMAR OG STEVNU

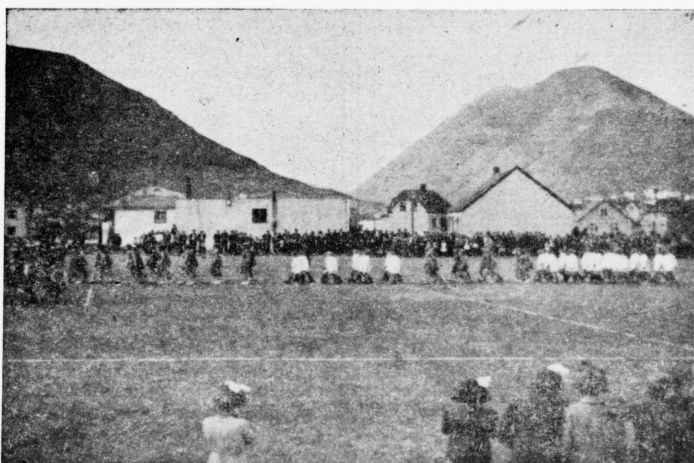
Beint nú fer skiftanin fram í náttúrulagnum; tað bleika dæmið hvørvur, hitt blómandi fríska, giöna og vakra tekur við. Tað er vakurt, tá land okkara tekur summarkápuna uppá. Vit eygleiða tað við gleði, so hvørt sum tað frýðkast og skapar sær sín undirbjarta summarkrans til. — Og væl sær hon út, okkara hugprúða móður Føroya land, tá hon er skrydd í summarbúna. Tá syngja vit við stoltleika: »Land mitt, har grasið í líðum grør,« o. a. Vit gleðast yvir, at nú er hin ljósa tíðin komin; stormanna villu leikir verða skúgvadir til viks av tí milda og blíða, sum summarið hevur við sær, alt livandi gleðir seg, fuglurin syngur í erva, grøðin í neðra; blómurnar spretta, prýðast og búnast; teirra andadráttur er í frískleikanum og vakurleikanum, og hetta merkir og mergjar okkum menniskju. Summarlagið kemur yvir okkum. Hvat kann betri vera? Gleðin er felags fyri okkum øll, men best lýsir hon út av barnasálum og harnæst ungdominum. Rætt so eigur tað at vera, og hetta ger, at tey, ið eru meira framkomin og heilt eldri kunnu fáa tvífalda gleði — um stirvin tey enn kanska eru — júst á henda hátt: yvir livsglað børn og livsglaðan ungdom, tvinnaðan saman við náttúrunnar vakurleika og styrki. Soleiðis eigur hvør at gleðast við øðrum. Tá veit væl við. Summarsins ríkidømi hevur almikla mátt og meg. Tað ræður um hjá okkum menniskjum at fáa sum best burtur úr. —

Summar og stevnur hoyra saman. Nú byrja stevnurnar — og summarið mennist. Fremst í röðini er Norðoyarstevnan. Henni á baki er Jóansøkustevnan. So koma Varmakelda- og Vestanstevna. — Seinast okkara mest umfevnandi stevnuhátið: Ólavsökan, ið er landsstevna við öldargomlum dæmi yvir sær. Stevnur eru sannar gleðihátiðir; tær eru eitt gott og neyðugt samrend av ymiskum samkomum við ítrótti, fólka fundi, kristni og ikki at gloyma ættar- og vinarlag, ið hittast á slíkum lötum. Tað er okkum í kjótið borið at hava virðing fyri ætt og vinfólki og sýna trúskap og gestabliðni. Yrkjarin trívur so í einastaðni: »Tá stongd var ei bóndans stova, um ókunnugt fólk kom á leið.« Hetta eyðkennir og livur tibetur enn, og er tað okkara fámenta oyggjafólki eitt hent og gott fyrbrigdi. —

Norðoyarstevnan er júst av slíkum uppruna, ið grundar á forfedranna kappingarstevnur, har teir komu saman til ítrótt og leik,

Fólkafundur á Torginum í Vági í Klakksvik á Norðoyastevnu

Ítróttafólk ganga skrugongu á leikvøllinum á Norðoyastevnu

hvar ætt hitti ætt og vinir funnust. — Harafturat er stevnan grundað á at vera ein samkoma, har sjóbardir menn, troyttir av sleipi, komnir aftur av Suðurlandinum, kunna fáa høvi at njóta eina løtu av summarsins stuttleika og vakurleikum; hesir menn, sum ár eftir ár mega rýma frá tí føroyska summarinum til veiðu, at teir fáa eina góða løtu áðrenn skilnaðin, tá teir aftur skulu stevna móti Íslands og Grönlands strondum. — Stevnan hevur nú 20 ár á baki, byrjaði 1936; men hertil er at siga, at ikki varð hildin stevna, meðan bardagin leikaði á 1940—1945. Við friðinum varð stevnan tikin upp aftur, og hevur hon verið hildin á hvørjum ári. Hon er so stutt vorðin eitt veruligt lið í teim mongu í tilveranini. Og mangt gott tiltakið er framt á stevnuni. Hetta er púra náttúrligt, tí júst á slíkari løtu, eru líkindini tey bestu, tá vit heilt kasta tað gerandisliga frá okkum og av fullum huga leita inn í hin fría stuttleika- og vakurleikaheimin. Tá er lötan hin besta og seldasta í lívslættanum á eini stevnu at tæna einum hvørjum góðum fólkaligum endamáli. Tíðin er nógv broytt síðan byrjanina; og nú skriva vit tað Harrans ár 1956. Vinnulivið hevur heilt aðra gongd nú enn tá; men hóast alt hetta, so er einki riðið undan grundarlagnum. Norðoyastevnan er og verður ein lóta, har hin hvønn dagsligi hamurin verður gloymdur. Við góðum samkomum av ymiskum slag, stuttleikum, við ítrótti og øðrum hvíla vit okkum, fríð og glað, hurðar verða lætnar upp, borðreitt verður og so gongur prátið, og tá er vinarlag í hólum. Og so eigur tað at vera, úti sum inni á stevnuhaldi, eiga vit at halda okkum at gaman í orðsins sanna týðningi; um so er, tæna vit einni álvaranum. Ein stevna er, tá saman um kemur, eins og eitt rætt samkomuhús: gaman og álvara, og júst tað grípur okkum øll, og harvið er kallið: hvør sær, ger títt til, at gera eina stevnu góða og hugnaliga, tá man fara at bata, tí harvið fáa vit eina góða fólka-stevnu, uttan mun til navn og stað: tá tæna við endamálinum til lítar, tað er tað, sum umræður.

— Hjúnarband tyggara kann lættliga bjargast, bara tygum kunnu taka lut í tí, sum interessar mannin. — Byrja heinan vegin. Hvat interessar maður tygara seg fyri?

— Eini av teim ungu kvinnunum á skrivstovuni.

★

Eyðna er tað sama sum góð heilsa og ringt minni.